

Host

Prostě dokonalé
čtení pro všechny,
kterým se zdálo, že
Hunger Games jsou
ke svým postavám
příliš shovívavé.

Boris Hokr

Pierce
Brown

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Golden Son

Copyright © 2015 by Pierce Brown

All rights reserved

Jacket design: Faceaut Studio and David G. Stevenson

Jacket illustration: David G. Stevenson

Chart copyright © by Joel Daniel Phillips

Translation © Aleš Drobek, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3137-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-3138-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3139-4 (MobiPocket)

**Věnováno mámě,
která mě naučila mluvit**

Postavy

Rod Augustů a spojenci

Nero au Augustus: arciguvernér Marsu, hlava rodu Augustů a otec Virginie a Adria

Virginie au Augustus/Mustang: Neronova dcera, Adrioova sestra

Adrius au Augustus/Šakal: Neronův syn, dědic rodu Augustů, Virginiiin bratr

Plinius au Velocitor: hlavní politik rodu Augustů

Darrow au Andromedus/Sekáč: arciprimus marsovského Institutu

Taktus au Rath: kopiník rodu Augustova

Roque au Fabii: kopiník rodu Augustova

Viktra au Julii: kopinice rodu Augustova, Antoniina nevládní sestra, Agrippinina dcera

Kavax au Telemachus: hlava rodu Telemachů, spojence rodu Augustů, Daxův a Paxův otec

Daxo au Telemachus: Kavaxův syn, Paxův bratr, dědic rodu Telemachů

Rod Bellonů

Tiberius au Bellona: hlava rodu Bellonů

Kassius au Bellona: Tiberiův syn, dědic rodu Bellonů, kopiník rodu Bellonů

Karnus au Bellona: Tiberiův syn, Kassiův starší bratr, kopiník rodu Bellonů

Významní Zlatí

Octavie au Luna: svrchovaná konzulka Společnosti

Lysandr au Luna: Octaviin vnuk, dědic rodu Lunů

Aja au Grimmus: konzulčina hlavní osobní strážkyně

Moir au Grimmus: konzulčina hlavní politička

Lorn au Arkos: bývalý Zuřivý rytíř, hlava rodu Arků

Fitchner au Barka: bývalý proktor Domu Martova,
Sevrův otec

Sevro au Barka/Skrček: velitel Vlků, Fitchnerův syn

Agrippina au Julii: hlava rodu Juliů, Viktřina a Antoniina
matka

Antonia au Julii: bývalá členka Domu Martova, Viktřina
nevlastní sestra, Agrippinina dcera

Synové Areovi

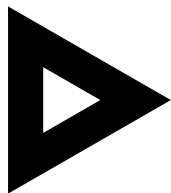
Arés: vůdce teroristů, Barva neznámá

Tanečník: Areův pobočník, Rudý

Harmonie: Tanečnickova pobočnice, Rudá

Mickey: řezbář, Purpurový

Evey: Mickeyho bývalá otrokyně, Růžová

Kdysi dávno sestoupil z nebes muž a zabil mi ženu. Nyní kráčím vedle něho, po vrcholku hory, která se vznáší nad naším světem. Sněží. Ze skály se zvedá cimbuří z bílého kamene a třpytivého skla.

Kolem nás zuří bouře chamtivosti. Všichni velcí Zlatí z Marsu se sjíždějí do Institutu, aby si vybrali ty nejlepší a nejbystřejší z našeho ročníku. Jejich lodě zatemnily ranní oblohu, razí si cestu sněhem a dýmem z hořících hradů k Olympu, který jsem teprve před několika hodinami dobyl.

„Naposledy se ohlédni,“ říká mi, když dojdeme k jeho raketoplánu. „Vše, co jsi dosud zažil, bylo jen stínem našeho světa. Až opustíš tuto horu, všechna pouta se zpřetrhají, všechny přísahy se promění v prach. Nejsi připravený. Nikdo nikdy není.“

Přes dav vidím Kassia s jeho otcem a sourozenci, kteří nastupují do vlastního raketoplánu. Upřeně na nás hledí přes bílou krajinu a já si vzpomenu na poslední údery srdce jeho bratra. Drsná ruka s kostnatými prsty mi sevře rameno jako svůj majetek.

Také Augustus si studeným pohledem měří své nepřátele.

„Bellonové neodpouštějí ani nezapomínají. Je jich mnoho. Ale nemohou ti ublížit.“

Jeho chladné oči se dívají na mě, jeho čerstvou kořist. „Protože patříš mně, Darrowe, a já chráním, co je mé.“

To já taky.

Sedm staletí byli mí lidé otroky, bez hlasu, bez naděje. Teď jsem jejich mečem. A já neodpouštím. Nezapomínám. Ať mě tedy vede do svého raketoplánu. Ať si myslí, že jsem jeho majetkem. Ať mě přivítá ve svém domě. Já v něm zažehnu požár.

Ale pak mě jeho dcera vezme za ruku a já cítím, jak mi všechny lži těžce padají na ramena. Moudří praví, že rozpolcené království nemůže obstát. O srdci však mlčí.

01

Isot
isot

Hic sunt leones. (Zde jsou lvi.)
— Nero au Augustus

I. VÁLEČNÍCI

Mé mlčení burácí. Stojím na můstku své vesmírné lodi, se zlo-
menou rukou v durogelu a iontovými popáleninami na krku,
které pořád ještě bolí. Jsem strašně unavený. Břitva se mi oví-
jí kolem zdravé pravé ruky jako studený kovový had. Přede
mnou se prostírá vesmír, nesmírný a děsivý. Bezednou tmou
propichují jen droboučké světelné tečky a pravěké stíny halí
hvězdy na okraji mého zorného pole. Asteroidy. Pomalu pro-
plouvají kolem mé bitevní lodi *Tichošlápek*, zatímco hledám
v temnotě svou kořist.

„Zvítěz,“ řekl mi můj pán. „Zvítěz, jako to mé děti nedokážou,
a vzdáš čest jménu Augustus. Zvítěz na Akademii a vysloužíš si
flotilu.“ Má rád dramatická opakování. Jako většina státníků.

Přeje si, abych zvítězil pro něj, ale já zvítězím pro rudovla-
sou dívku s velkým snem, větším než ona sama. Zvítězím, aby
on zemřel a její poselství přetrvalo navěky. Maličkost.

Je mi dvacet. Jsem vysoký a široký v ramenou. Moje uni-
forma, celá černá, je teď zmačkaná. Vlasy mám dlouhé a zlaté,
oči podlité krví. Mustang jednou řekla, že mám ostrou tvář,
líce a nos jako vyřezané ze zachmuřeného mramoru. Sám se
do zrcadla raději nedívám. Lepší je zapomenout na svou mas-
ku se šikmou jizvou, cejchem Zlatých, kteří vládnou světu
od Merkuru po Pluto. Patřím k Nejvyšším zjizveným. Jsme ti
nejkrutější a nejbystřejší ze všech lidí. Ale mně chybí ta nejlas-
kavější. Ta, která mě prosila, abych zůstal, když jsem jí a Mar-
su dával sbohem na jejím balkoně, téměř před rokem. Mustang.
Na rozloučenou jsem jí dal zlatý prsten s koňským erbem a ona
mně břitvu. Užitečný dárek.

Vzpomínka na chuť jejích slz bledne. Od odletu z Marsu
jsme spolu nemluvili. Ještě horší je, že se neozvali ani Syno-
vé Areovi, od doby, co jsem před více než dvěma lety zvítězil
v marsovském Institutu. Tanečník řekl, že se mi ozve, až do-
studuju, ale já se místo toho ztratil v moři zlatých tváří.

Je to budoucnost, kterou jsem si jako kluk nedokázal před-
stavit ani v nejdívočejším snu. Celý vesmír vzdálená od té,

kteřou jsem chtěl vybojovat pro svůj lid, když jsem šel pod Mickeyho nůž. Myslel jsem, že změním svět. Který mladý blázen by to nechtěl? Místo toho mě pohltila mašinérie obrovského impéria, které se neúprosně valí dál.

V Institutu nás trénovali, abychom přežili a zvítězili. Tady na Akademii nás naučili válčit. A teď nás zkoušejí. V čele flotily bitevních lodí stojím proti jiným Zlatým. Střílíme po sobě maketami munice a vysíláme útočné oddíly z lodí na loď tak, jak se to dělá v opravdových astrálních bitvách. Není důvod ničit loď, která stojí hrubý roční výnos dvaceti měst, když můžete poslat přepadové čluny plné Obsidiánů, Zlatých a Šedých, kteří se zmocní jejich životně důležitých orgánů a promění ji ve vaši kořist.

Mezi lekcemi astrálního boje nám učitelé vtlačovali do hlavy mravní zásady své rasy. Přežijí jen silní. Vládou jen ti nejbystřejší. A pak odešli a nechali nás, ať se o sebe postaráme sami. A tak jsme skákali z asteroidu na asteroid, hledali zásoby, zázkladny, lovili své spolužáky, až zbyly jen dvě flotily.

Pořád hraju hry. Jenže tahle je zatím nejnebezpečnější.

„Je to past,“ říká Roque au Fabii, stojící vedle mě. Má dlouhé vlasy jako já, tvář jemnou jako žena a klidnou jako filozof. Zabíjení ve vesmíru se liší od zabíjení na zemi. Roque v tomto ohledu dostal do vínku zázračný talent. Říká, že je v tom určitá poetika, balet nebeských těles a lodí, které se mezi nimi proplétají. Jeho tvář ladí s Modrými, kteří tvoří posádku těchto lodí – éteričtí muži a ženy, kteří proplouvají jako zbloudilé duše kovovými chodbami, plnými logiky a přísného řádu.

„Ale ne tak elegantní, jak si Karnus myslí,“ pokračuje Roque. „Ví, že bychom už rádi dotáhli hru do konce, takže bude čekat na druhé straně. Vláká nás do úzkého hrdla a vypálí rakety. Osvědčená taktika od počátku věků.“

Roque ukáže na prostor mezi dvěma obrovskými asteroidy, úzký koridor, kterým musíme proletět, pokud chceme pokračovat v pronásledování Karnovy poškozené lodí.

„Všechno je past, do prdele.“ Taktus au Rath, vytáhlý a lehkomyslný, zívne. Opřený o okénko zvedne ruku s prstenem

a stříkne si do nosu stim. Použitou náplň hodí na podlahu. „Karnus ví, že prohrál. Akorát nás chce vytočit. Hraje si s náma na honěnou, abychom nemohli spát. Sobecký kretén.“

„Přestaň fňukat, Skřítku pitomá,“ ušklíbne se Viktra au Julii ze svého místa u okna. Rozcuchané vlasy jí visí přes uši propíchané jadeitovými piercingy. Je impulzivní a krutá, ale ani jedno nepřehání. Pohrdá make-upem a dává přednost jizvám, které si vysloužila během svých sedmadvaceti let. Je jich mnoho.

Její oči jsou těžké, hluboko zasazené. Má smyslná ústa a široké rty, jako stvořené k vrhání urážek. Vypadá spíš jako její slavná matka než jako mladší nevlastní sestra Antonia, ale svým talentem vyvolávat chaos daleko předčí obě.

„Pasti jsou mu k ničemu,“ prohlásí. „Jeho flotilu jsme rozprášili. Zbývá mu jediná loď. My jich máme sedm. Co kdybychom mu zkrátka rozbili hubu?“

„Darrow jich má sedm,“ opraví ji Roque.

„Co?“ protáhne Viktra rozladěně.

„Darrowovi zbývá sedm lodí. Ne nám. Nejsou naše. On je primus.“

„Pedantický básník vrací úder. Není to jedno, drahouši?“

„Jestli jsme unáhlení, nebo obezřetní?“ opáčí Roque.

„Je to sedm proti jednomu. Bylo by trapné to dál protahovat. Já bych toho bellonského gaunera prostě rozmáčkla jako švába, vrátila se na základnu, vzala si od starého Augusta zaslouženou odměnu a šla si hrát.“ Názorně zatočí patou.

„Moje řeč,“ souhlasí Taktus. „Mé království za gram prachu.“

„To je dnes tvůj pátý stim, Takte?“ zeptá se Roque.

„Jo! Díky, že sis všimla, maminečko! Tahle vojenská rutina mě už ale unavuje. Pro změnu bych si dal Perlový klub a velké množství nějakých pořádných drog.“

„Vyhoříš.“

Taktus se plácne po stehně. „Žij rychle. Umři mladý. Zatímco ty se scvrkneš na nudnou starou rozinku, ze mě bude slavná vzpomínka na lepší, dekadentnější časy.“

Roque zavrtí hlavou. „Jednoho dne, můj zbloudilý příteli, najdeš někoho, koho budeš milovat a kdo tě rozesměje při

vzpomínce na to, jaký jsi byl kdysi hlupák. Budeš mít děti. Budeš mít majetek. A najednou si uvědomíš, že jsou důležitější věci než drogy a Růžovky.“

„U Jova.“ Taktus na něho upře zděšený pohled. „To je příšerná představa.“

Nevšímám si jejich škádlení a upřeně pozoruju taktický displej.

Naším cílem je Karnus au Bellona, starší bratr mého bývalého přítele Kassia au Bellony a kluka, kterého jsem zabil během Průchodu, Juliana au Bellony. Kassius je v oné kudrnaté rodině nejoblíbenějším synem. Julian byl tím nejlaskavějším. A Karnus? Moje zlomená ruka je toho důkazem – Karnus je netvor, kterého Bellonové pustili ze sklepa, aby pro ně zabíjel.

Od dob Institutu moje sláva rostla. Když se tedy v drbárně Purpurových rozkřiklo, že mě arciguvernér konečně posílá na další studia, Kassiova matka poslala zase „studovat“ Karana a pár pečlivě vybraných bratranců. Jejich rodina chce moje srdce na talíři. Doslova. Na uzdě je zatím drží jen Augustův odznak. Útok na mě by byl útokem na něho.

Mně je však jejich vendeta i krevní msta mezi Augusty a Bellony úplně ukradená. Já chci pro Syny Areovy získat vlastní flotilu. Co všechno bych s ní mohl dokázat, jaké škody způsobit! Prostudoval jsem zásobovací trasy, senzorové stanice, bojové skupiny, datové uzly – všechny slabiny, které by mohly přivodit kolaps Společnosti.

„Darrowe...“ Roque ke mně přistoupí blíž. „Krot' svou pýchu. Pamatuj na Paxe. Pýcha předchází pád.“

„Já chci, aby to byla past,“ říkám Roquovi. „Chci, aby se Karnus otočil a postavil se nám.“

Roque nakloní hlavu. „Nastražil jsi vlastní past.“

„Myslíš?“

„Mohl jsi nám to říct. Mohl jsem...“

„Karnus dnes padne, bratře, tomu věř.“

„Ale jistě. Jen chci pomoci. To přece víš.“

„Vím.“ Potlačím zívnutí a pohledem přelétnu podúrovňové kóje za mnou a pode mnou. Lodní systémy tam obsluhují lidé

mnoha odstínů modré. Mluví pomaleji než jakákoli jiná Barva kromě Obsidiánů a raději komunikují digitálně. Jsou starší než já, všichni absolventi Půlnoční školy. Za nimi, u zadní stěny můstku, stojí na stráži Šedí mariňáci a několik Obsidiánů. Poklepu Roquovi na rameno. „Je čas.“

„Námořníci,“ zavolám na Modré na můstku. „Všichni pozor. Čeká nás poslední hřebík do bellonovské rakve. Pošleme tu svini do éteru a já vám slibuji ten největší dar, jaký vám můžu dát – týden nerušeného spánku. Připraveni?“

Několik Šedých v zadní části můstku se zasměje. Modří jen poklepají kotníky prstů na své přístroje. Dal bych polovinu svého tučného bankovního účtu, který mi věnoval arciguvernér, za úsměv jednoho z těch bledých přízraků. „Dost řečí,“ uzavřu. „Střelci na pozice. Roque, seskupit torpédoborce. Viktra, zaměřit cíl. Taktus, rozestavit obranu. Skončíme to.“ Pohlédnu na svého hubeného Modrého kormidelníka. Ten stojí uprostřed jámy pod mým velitelským stupínkem, ve shluku padesáti dalších. Hadovitá digitetování na holých hlavách a pavoučích rukách Modrých světélkují jemnými odstíny azurové a stříbrné, když se námořníci synchronizují s lodními počítači. Jejich zraková centra se vrátí do digitálního světa a oči získají skelný pohled. Odpovídají už jen ze zdvořilosti. „Kormidelníku, motory na šedesát procent.“

„Ano, domine.“

Muž se podívá na taktický displej, kulovitý hologram vznášející se mu nad hlavou, a promluví strojovým hlasem. „Mějte na paměti, domine, že koncentrace kovu v asteroidech ztěžuje spektrální analýzu. Jsme poněkud slepí. Flotila by se mohla skrývat na druhé straně asteroidů.“

„On nemá flotilu. Do průlomu,“ rozkážu. Lodní motory duní.

Kývnu na Roqua a řeknu: „*Hic sunt leones.*“ Slova našeho pána, Nerona au Augusta, arciguvernéra Marsu, třináctého svého jména. Moji válečníci frázi opakují.

Zde jsou lvi.

2. PRŮLOM

Na taktickém displeji krouží šest hbitých torpédoborců kolem mé poslední bitevní lodi. Posádka Modrých při plnění válečných úkolů hrobově mlčí. V dimenzi, v níž se teď v duchu nacházejí, jsou slova pomalejší než ledovce. Moji pobočníci sledují mou flotilu. Jindy by veleli torpédoborcům nebo alespoň jednotkám v přepadových člunech, ale v okamžiku vítězství chci mít své spolubojovníky nablízku. Přestože mi stojí po boku, jasně vnímám tu propast, ten hluboký rozdíl mezi jejich světem a tím mým.

„Signatury raket,“ oznámí komunikační důstojník. Můstek se nevrhne po hlavě do akce. Varovná světla nevyvolají mezi posádkou paniku. Výkřiky neruší ticho. Modří jsou jako z ledu, od narození vyrůstají v komunitních Sektách, které je učí řídit se logikou a vykonávat svou práci s chladnou efektivitou. Často se říká, že jsou spíše počítači než lidmi.

Temný prostor za okénkem rozkveté ohňostrojem mikro-explozí. Naše protiraketová palba vybuchuje v širokých bílých mračnách. Rakety, které na nás míří, předčasně explodují. Jedna pronikne obranou a torpédoborec na našem vzdáleném křídle se zavlní simulovaným jaderným výbuchem. V opravdové bitvě by se z rány vyřinuli námořníci a plyny. Druhotné exploze by do kovového trupu vyrazily četné díry, kudy by tryskal hořící kyslík jako krev z velryby, který by se záhy ztrácel v bezdné černi. Ale tohle je válečná hra a my nemáme opravdové jaderné střely. Nejnebezpečnějšími zbraněmi jsou tady sami studenti.

Další loď se odmlčí, když salvy z railgunu proniknou ob-
rannou palbou.

„Darrowe...“ pronese s obavami v hlase Viktra.

Stojím a nepřítomně si hladím místo na prstě, které kdysi zdobil Eonin prsten.

Viktra se ke mně otočí. „Darrowe... oni nás cupují na kousky, jestli sis nevšiml.“

„Lady má pravdu, Sekáči,“ přisvědčí Taktus, jemuž se ve tváři odráží modrý přisvit taktického displeje. „Netuším, co máš v rukávu, ale já bych už to klidně vytáhl.“

„Komunikace, řekni letkám Tesák a Spár, aby zaútočily na nepřítele.“

Sleduji na taktickém displeji, jak letky, které jsem vyslal před půlhodinou, oblétavají oba asteroidy ze strany a vpadávají Karnovi do zad. Z této vzdálenosti nejsou viditelné pouhým okem, ale na displeji pulzují zlatou barvou.

„Gratuluji, přáteli,“ zašeptá Roque, ještě než je hotovo.

V hlase mu zní podivná úcta, všechna dřívější frustrace je pryč. „Tímhle se všechno změní.“ Položí mi ruku na rameno. „Všechno.“

Dívám se, jak se moje past uzavírá, a cítím, jak mi blízké vítězství uvolňuje napětí v ramenou. Šedí opodál na můstku udělají krok vpřed. Dokonce i Obsidiáni se nakloní nad displeje a sledují, jak Karnova loď registruje signály mých letek. Karnus spustí motory a snaží se uprchnout. Ale úhly mu nevycházejí. Moje letky vypustí jaderné střely dřív, než Karnus stačí nasadit protiraketovou clonu nebo opětovat palbu. Třicet simulovaných jaderných výbuchů zničí jeho poslední loď. V této fázi hry nemá smysl jeho loď zajímat, a tak se Modří piloti trochu pobaví.

Vyhrál jsem.

Na můstku znějí oslavné výkřiky Šedých mariňáků a Oranžových techniků. Modří energicky poklepávají kotníky prstů o palubní desky. Obsidiáni, kterým je tento vysoce technologický svět cizí, dál zarytě mlčí. Moje osobní komorná Theodora se usmívá na své mladší svěřence u služebnického pultu na můstku. Je to bývalá Růžovka, která má své nejlepší roky dávno za sebou, za svou kariéru však slyšela nejedno cenné tajemství, a tak mi slouží jako společenská poradkyně.

Naše vítězství běží na holografických obrazovkách po celé lodi, od strojovny po kuchyni. Není to jen moje vítězství. Každý muž a žena na něm mají vlastní podíl. Tak funguje celá Společnost. Má-li se člověku dařit, musí se dařit i jeho nadřízenému. Stejně, jako jsem já našel svého patrona v Augustovi, podBarvy musejí najít toho svého ve mně. Z toho pramení loajalita vůči Zlatým, jakou by žádné nařízení ani žádná společenská hierarchie samy o sobě nevykřesaly.

Teď má hvězda bude stoupat a všichni na palubě s ní.

Moc a sliby jsou alfou a omegou této kultury. Ne tak dávno, když arciguvernér oznámil, že bude sponzorovat mé studium na Akademii, zaplavily hábéčkové kanály spekulace. Může někdo tak mladý, někdo z tak nízké rodiny vyhrát? Jistě, na Institutu jsem dokázal, co nikdo přede mnou. Porazil jsem proktory, jednoho zabil a ostatní svázal jako děti. Ale nebyla to jen osamocená světlá chvilka? Teď se ti tlachalové konečně dozvěděli odpověď.

„Kormidelníku, nastav kurz na Akademii. Musíme si zvýsednout vavříny,“ oznámím do všeobecného jáso. *Vavříny*. To slovo zní ozvěnou v mé minulosti a zanechává mi hořkou pachut' v ústech. Navzdory úsměvu nemám ze svého vítězství kdovíjakou radost. Doutná ve mně jen ponurá satisfakce.

Ještě jeden krok, Eo. Ještě jeden krok vpřed.

„Prétor Darrow au Andromedus,“ dobírá si mě Taktus. „Belonové se poserou strachy. Zajímalo by mě, jestli z toho pro mě kouká vlastní flotila? Nebo zůstanu u té tvojí? Kdo ví. Ztracená byrokracie, taková nuda. Člověk musí uplácet Měďáky. Lobovat u Zlatých. Moji bratři nám samozřejmě budou chtít uspořádat oslavu.“ Šťouchne do mě. „Na oslavě bratří Rathů bys možná konečně skončil v posteli.“

„Darrow by se těch tvých kámošek nedotkl ani smetákem.“ Viktra mi stiskne ruku a chvíli ji drží. Tváří se, jako by na sobě měla večerní šaty místo brnění. „Říkám to nerada, ale když mi o tobě Antonia vyprávěla, měla pravdu.“

Roque vedle mě sebou cukne a já si vzpomenu na zvuk, když Antonia podrízla Lee hrdlo, když se mě snažila vylákat z úkrytu v Institutu. Zůstal jsem tenkrát ve skrytu a poslouchal, jak moje malá kamarádka čvachtavě dopadá na mechovou zem. Roque miloval Leu svou typickou rychlou láskou.

„Už jsem ti říkal, abys v naší přítomnosti o své sestře nemluvil,“ oduším. Viktra se po mém strohém pokárání zatváří kysele.

Otočím se zpátky na Roqua.

„Jako prétor mám jistě pravomoc obsadit svou flotilu lidmi podle svého výběru. Možná bychom mohli přivést zpátky

některé staré tváře. Sevra z Pluta a Vlky z nějaké díry, kam je určitě poslali, a možná... Quinn z Ganymedu?“

Roque zrudne, když padne Quinnino jméno.

Osobně bych si nejvíc přál Sevra. Ani jeden z nás si moc nedává záležet na udržování kontaktu přes holoNet, hlavně já, protože od nástupu na Akademii nemám k síti přístup. Sevro stejně posílá hlavně hologramy perverzních jednorozců a krátká videa, ve kterých čte slovní hříčky. Pluto z něho nespíš udělalo ještě divnějšího pavouka. A možná i osamělejšího.

„Domine.“ Kormidelníkův hlas přitáhne mou pozornost k taktickému displeji.

„Co se děje?“

Jeho oči jsou skelné, v duchu je spojený s lodními senzory, vstřebává surová data, která já vidím zprostředkovaně na displeji. „Nevím přesně, domine. Někaké zkreslení senzorů. Duchové.“

Na velkém centrálním displeji jsou asteroidy modré. My jsme zlatí. Nepřátelé červení. Neměli by už žádní zbýt. Přesto tam teď pulzuje červená tečka. Roque a Viktra k ní přejdou. Roque mávne rukou a přenesení údaje do svého datapadu. Před ním se vznáší menší holografický glóbus. Roque zvětší obraz a prochází analytickými filtry.

„Radiace?“ hádá Viktra. „Trosky?“

„Ruda v asteroidu mohla způsobit zrcadlový odraz našeho signálu,“ spekuluje Roque. „Softwarem to asi není... a je pryč.“

Červená tečka zmizí, ale po můstku se šíří napětí. Všichni zírají na displej. Nic. Kromě *Tichošláпка* a Karnovy poražené vlnkové lodi tu nikdo není. Pokud ovšem...

Roque se ke mně otočí s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Rychle pryč,“ vyrazí ze sebe, právě když se červený signál znovu rozsvítí.

„Motory na plný výkon,“ zařvu. „Třicet stupňů plus naše středová osa.“

„Vystřelte zbývající rakety na povrch asteroidu,“ rozkáže Taktus.

Příliš pozdě.

Viktra zalapá po dechu a já vidím pouhým okem to, co naše přístroje nedokázaly zachytit včas. Z dutiny v asteroidu se noří stínovaný torpédoborec. Loď, kterou jsme zničili před třemi dny. Nebo jsme si to aspoň mysleli. Ona se však celou dobu ukrývala s vypnutými motory. Její přední část je roztržená a zčernalá. Teď se však řítí vpřed na plný výkon motorů. Přímo na nás.

Chystá se nás taranovat.

„Evakuační obleky a moduly!“ křičím. Někdo volá, abychom se připravili na náraz. Odsspěchám ke stěně, do níž je vsazený můj záchranný modul. Ten se na můj pokyn otevře. Taktus, Roque a Viktra do něj vběhnou. Já se zdržím a křičím na Modré, aby si pospíšili a odpojili se. Navzdory logice pro své lodě zemřou.

Stojím na prahu modulu a křičím na ně, aby aktivovali svá úniková propadla.

Kormidelník poslechne a stiskne tlačítko. V podlaze pod ním se otevře díra. Ostatní se také jeden po druhém odpojují a propadají se gravitační trubici do svých záchranných modulů. „Theodoro!“ křiknu, když vidím, jak se má poradkyně snaží odtrhnout od řídicího pultu mladého Modrého, který se stále drží svých přístrojů. Klouby prstů má bílé strachem.

„Nastup do modulu, sakra!“ Neposlouchá mě. Ani ten Modrý se nepouští. Vrhám se k nim, právě když senzor přiblížení vydá poslední varovný signál.

Všechno zpomalí.

Světla můstku blikají červeně.

Priskočím k Theodoroře a zezadu ji obejmu.

Torpédoborec zasáhne *Tichošláпка* doprostřed trupu.

Náraz mě i s Theodorou odhodí třicet metrů přes můstek. Narazím do kovové stěny. Levou paží podél švů opravené zlomeniny mi proletí bílá bolest. Spolkne mě tma. Tančí v ní světla, nejprve jako hvězdy, pak jako větrem rozvlněné pískové duny.

Červené světlo mi prosakuje víčky. Jemná ruka mě tahá za oblek.

Otevřu oči. Ležím zlomený v pase, zachytil mě promáčknutý kabelový sloupek. Loď se třese a sténá, jako když pravěké umírající zvíře klesá do hlubin. Na žaludku cítím, jak sloupek prudce vibruje. Torpédoborec dál proráží mou loď. Pomalu, nelítostně ji láme v půli.

Někdo křičí mé jméno. Zvuky okolního světa zvolna procitají.

Most se koupe ve střídavých odstínech vražedné červené. Varovné sirény. Labutí píseň lodi. Theodora mě tahá svýma křehkýma starýma rukama, jako pták tahající za padlou sochu. Krvácím na čele. Mám zlomený nos. Vytrů si palčivou krev z očí a překulím se na záda. Vedle mě jiskří rozbitý displej. Je na něm moje krev. Spadl na mě? Opodál leží vzpěra. Přesunu zrak na Theodoru. To ona ji odtrhla. Ale vždyť je tak útlá. Dlane mi tiskne ke tváři.

„Vstaň. Domine, pokud chceš žít, musíš vstát.“ Ruce staré ženy se třesou strachem. „Prosím, vstaň.“

S úpěním se postavím na nohy. Můj záchranný modul je pryč. Při srážce asi odletěl. Anebo mě tu nechali. Pryč je i záchranný modul Modrých. Z onoho vyděšeného Modrého je teď rudá skvrna na stěně. Theodora od ní nemůže odtrhnout oči.

„V mé kajutě je další modul,“ zamumlám. Pak vidím, proč Theodora křiví tvář. Ne ze strachu, ale z bolesti. Má rozdrcenou nohu, která se válí na zemi jako kus mokré, popraskané křídý. Růžoví nejsou stavění na vesmírné srážky. „Já to nezvládnou, domine. Běž sám, hned.“

Pokleknu a hodím si ji přes rameno zdravé ruky. Theodora hlasitě zaúpí, když se pod ní noha posune. Cítím, jak jí chrastí zuby. A běžím. Běžím přes rozbitý můstek k tržné ráně, kudy z mé lodi uniká život, přes chodby můstkové paluby do srdce chaosu. Hlavní chodby se hemží lidmi, ti opouštějí svá místa a funkce a spěchají k unikovým modulům a vojenským transportérům v předním hangáru. Lidé, kteří za mě bojovali – elektrikáři, údržbáři, vojáci, kuchaři, komorníci. Nemají nejmenší šanci. Mnozí změni směr, když mě uvidí. Klopýtají ke mně, opírají se o mě, panikaří a jako šílení u mě hledají bezpečí. Tahají

mě za oblek, křičí, prosí. Odstrkuju je a s každým, kterého nechám za zády, ztrácím kousek srdce. Nemůžu je zachránit. Nemůžu. Jeden Oranžový chytí Theodora za zdravou nohu a Šedá seržantka ho praští do čela. Muž se svalí na zem jako pytel.

„Jděte z cesty,“ řve podsaditá Šedá. Vytáhne svůj pařák a vystřelí do vzduchu. Jiný postarší Šedý, který se buď vzpomíná, nebo ho možná napadne, že jsem jeho letenka z téhle smrtící pasti, ji napodobí a oba nám razí cestu chaosem. Brzy se k nim připojí další dva.

S jejich pomocí doklopýtám ke své kapitánské kajutě. Dveře se na můj dotyk otevrou a my projdeme dovnitř. Šedí zacouvají za námi, s pařáky namířenými na třicet zoufalých duší, které se tísní kolem vchodu. Dveře se už zavírají, ale jeden Obsidián se protlačí davem a vmáčkne se mezi ně a dveřní rám. Po chvíli se k němu přidá jeden Oranžový a pak nízce postavený Modrý. Šedá seržantka bez váhání střelí Obsidiána do hlavy. Její společníci zastřelí Modrého a Oranžového a vystrčí je ze dveří. Ty se zavřou. Odtrhnu zrak od krve na zemi a položím Theodora na jednu z pohovek.

„Domine, kolik místa je v únikovém modulu?“ zeptá se mě Šedá seržantka, když zamírím ke dveřím modulu. Je ostríhaná na vojenský způsob a zpod límce jí vykukuje tetování na opáleném krku. Zvednu ruce k ovládacímu hranolu a pomocí složitějšího gesta zadám heslo.

„Čtyři. Dostanete dvě. Rozhodněte se mezi sebou.“

Je nás šest.

„Dvě?“ přeptá se chladně seržantka.

„Ale ta Růžovka je otrokyně!“ sykne jeden Šedý.

„Nemá cenu hovna,“ odplivne si další.

„Je to *moje* otrokyně,“ zavrčím. „Dělejte, co říkám.“

„Nasrat.“ Pak ucítím ticho stejně, jako ho uslyším, a dojde mi, že jeden z nich na mě namířil zbraň. Pomalu se otočím. Podsaditý starší Šedý není hlupák. Ustoupil mimo můj dosah. Nemám brnění, jen svou břitvu. Možná bych ho dokázal zabít. Ostatní se ptají, jestli se nezbláznil. „Jsem svobodný člověk, domine. Měl bych jít já,“ říká Šedý chvějícím se hlasem. „Mám rodinu.

Mám na to právo.“ Podívá se na své kolegy, zalité krví nouzových světel. „Vždyť je to obyčejná děvka. Namyšlená děvka.“

„Marceli, polož tu zbraň,“ řekne tmavý desátník. Svěho kolegu provrtává pohledem. „Vzpomeň si na svou přísahu. Budeme losovat.“

„To není fér! Ona ani nemůže mít děti!“

„A co by si o tobě teď pomyslely tvoje děti?“ zeptám se.

Marcelovi do očí vhrknou slzy. V jeho silné ruce se třese pařák. Pak zazní výstřel. Jeho tělo ztuhne a bezvládně se sesune na zem. Výboj ze seržantčina pařáku mu proletěl hlavou a narazil do kovové přepážky za ním.

„Rozhodne hodnot,“ zavřečí seržantka a zasune zbraň do pouzdra.

Kdybych byl stále mužem, kterého Eo znala, zůstal bych stát jako přimražený. Ale ten muž je dávno pryč. Jeho ztrátu oplakávám každý den. Zapomínám stále víc, kým jsem býval, jaké sny jsem měl, co jsem miloval. I ten smutek už otupěl. A já pokračuju dál navzdory stínu, který na mě vrhá.

Únikový modul se otevírá, magnetický zámek se s duněním uvolňuje. Dveře se se syčením vytahují. Zvedám Theodora z pohovky a připoutám ji do jednoho sedadla. Bezpečnostní pásy jsou jí velké, jsou určeny pro Zlaté. Pak se z útrob mé lodi ozve hluboký, děsivý řev. Půl kilometru odsud explodují naše torpéda.

Umělá gravitace je pryč. Stabilní stěny jsou pryč. Je to zlověstný pocit. Všechno se roztočí. Narazím do podlahy záchranného modulu. Nebo do stropu? Nevím. Tlak uniká z lodi. Někdo zvrací. Spíš to cítím, než slyším. Křičím na Šedé, aby nastoupili do modulu. Jen jeden stojí na místě, bledý ve tváři a tichý, zatímco seržantka a desátník se protáhnou do záchranného modulu. Připoutají se naproti mně. Aktivuju startovací sekvenci a zasalutuju Šedému, který zůstal. On mi oplátí stejnou, hrdý a loajální navzdory tichu, které v něm duní na prahu posledních sekund života. V očích má nepřítomný pohled, v duchu se vrací k nějaké mladé lásce, k nějaké cestě, kterou se nevydal. Možná si říká, proč se nenarodil jako Zlatý.

Pak se dveře zavřou a on zmizí z mého světa.

Akcelerace mě vtlačí do opěradla. Modul se vzdaluje od umírající lodi. Prolétáme troskami. Pak opět zavládne beztlíže, když se aktivují inerciální tlumiče. Z okénka vidím, jak moje vlahková loď chrlí modré a červené plameny. Průmyslové helium-3, které pohání obě lodě, vzplane poblíž motorů *Tichošláпка* a způsobí řetězovou explozi, která loď roztrhá na kusy. Najednou si uvědomím, že do modulu to prve nenarážely trosky, nýbrž lidé. Moje posádka. Stovky podBarev rozsypané po vesmíru.

Oba Šedí sedí naproti mně.

„Měl tři holky,“ řekne tmavý desátník. Příliv adrenalinu opadá a on se chvěje. „Dva roky, a byl by na penzi. A tys mu vpálila kulku do hlavy.“

„Až napíšu hlášení, jeho stará nedostane ani vdovský důchod,“ ušklíbne se seržantka.

Desátník na ni zamrká. „Ty chladnokrevná mrcho.“

Jejich slova zeslábnou, přehluší je dunění krve v mých uších. Je to moje vina. Porušil jsem pravidla Institutu. Změnil jsem paradigma a předpokládal jsem, že se tomu nepřizpůsobí. Že kvůli mně nezmění strategii.

A teď jsem ztratil tolik životů, že se jich možná nikdy nedopočítám.

V mžiku oka zemřelo více lidí než za celý rok v Institutu a jejich smrt mi otevřela černou díru v žaludku.

Přes komunikátor se ozvou Roque a Viktra. Sledovali můj datapad a vědí, že jsem v bezpečí. Sotva je slyším. V nitru mi víří hustý, temný vztek, který mi třese rukama a duní v hrudi.

Karnova loď nějakým zázrakem pokračuje v letu i po tom nárazu, poškozená, ale ne zničená. Odepnu si bezpečnostní pásy a postavím se. Na protějším konci záchranného modulu se nachází katapult se skořepinou – masivním exoskeletem, ve kterém se člověk promění v torpédo. Zlatí se ve skořepinách katapultují na asteroidy nebo planety, protože modul by nepřežil vstup do atmosféry. Mně však poslouží jako nástroj pomsty. Vystřelím se rovnou na můstek toho bellonského zmrda.

Theodora se ještě neprobudila. To je dobře.

Nařídím desátníkovi, aby mi pomohl do obleku. Za dvě minuty později už vězím v kovovém krunýři. Další dvě minuty trvá hádka s počítačem o výpočtech potřebných k tomu, aby se moje trajektorie protнула s tou Karnovou, abych mu mohl prorazit díru do můstku. Nikdy jsem neslyšel, že by někdo něco takového udělal. Ani že by se o to pokusil. Je to šílenství. Ale Karnovi to nesmí projít.

Začnu manuální odpočet.

Tři... Nepřátelská loď arogantně proletí sto kilometrů od nás. Je jako temný had s modrým ocasem a můstkem místo očí. Mezi námi pableskuje stovka únikových modulů, jako rubíny vhozené do slunce. *Dva...* Modlím se, abych našel Údolí, pokud to nepřežiju. *Jedna.* Mé přístroje se odmlčí a na helmě zabliká červená kontrolka. Vládu nad mým počítačem přebrali proktoři. „NE!“ zařvu a dívám se, jak Karnova loď mizí v bezedné tmě.

3. KREVA MOČ

Osm set třicet tři mužů a žen. Osm set třicet tři zabitých kvůli hře. Kéž bych se to číslo nikdy nedozvěděl. V duchu si ho opakuju zas a znovu, zatímco sedím v nákladovém prostoru záchranné lodi, která mě má dopravit zpátky na Akademii. Moji pobočníci sedí a vyhýbají se mému pohledu. Dokonce i Roque mě nechává být.

Instruktoři mi znemožnili start, než jsem se stačil katapultovat. Prý aby mě ušetřili hloupé chyby. Takový manévr by byl unáhlený, hazardérský a nehodný Zlatého prétora. Zíral jsem na ně bez výrazu, když se mnou mluvili přes holo.

Na Akademii dorazíme večer mého lodního času. Je to velký kovový přístav s kopulí, na okraji asteroidového pole, obklopený doky pro torpédoborce a bitevní lodě. Většina kotvišť je obsazená. Sídli tu Akademie a velitelství středního sektoru a jeden z hlavních vojenských uzlů Společnosti pro Mars, Jupiter a Neptun, ačkoli slouží i dalším planetárním silám, když se jejich oběžné dráhy přiblíží. Moji spolužáci vše určitě sledovali na koleji, jakož i mnoho důstojníků flotily a Nejvyšší zjizvení, kteří se sem sjeli na poslední týdny hry, aby ohráželi večírky a drželi prst na tepu dění.

Nikdo se ani slovem nezmíní o lidských životech, které padly za oběť Karnovu vítězství. Má porážka je však krokem zpět na cestě za mým cílem. Synové Areovi mají zvědy. Mají hackery a kurtizány, kteří kradou tajemství. Až dosud neměli jen flotilu a nebudou ji mít ani v dohledné době.

Na molu mě ani mé pobočníky nikdo nevíta.

Rudí a Hnědí pobíhají sem a tam a řídí se rozkazy dvou Purpurových a jednoho Měděného, kteří připravují Karnovo vítězství ve velkém předpokoji. Modrá a stříbrná barva rodu Bellonů zdobí ohromné kovové sály a jeho orlí erb přikrývá stěny. Karna zasypávají bílými růžovými lístky. Ty červené jsou vyhrazeny pro triumfy, opravdová vítězství, při nichž je prolita Zlatá krev. Krev osmi set třiceti tří podBarev se nepočítá. To je jen statistická položka.

Moji pobočníci spali, když jsme se vraceli do Can. Já ne. Taktus a Viktra teď klopýtají přede mnou a beze slova, jakoby stále omámení spánkem. Já navzdory tíži nechci spát. V mých krví podlitých očích se zračí bolest. Víím, že když usnu, uvidím tváře těch, které jsem nechal zemřít v chodbách lodi. Víím, že uvidím Eo. Dnes se jí nedokážu podívat do očí.

Akademie voní dezinfekcí a květinami. Okvětní lístky růží leží v koších po stranách. Potrubí nad námi recykluje náš dech a čistí vzduch, za doprovodu stálého hukotu. Ze stropu se line bledé světlo zářivek, jako by nám připomínalo, že tohle není svět dětí nebo pohádek. Světlo, stejně jako zdejší muži a ženy, je drsné a chladné.

Roque se ode mě nehne, třebaže vypadá smrtelně bledý. Říkám mu, ať se vyspí. Zaslouží si to.

„A co sis zasloužil ty?“ opáčí. „Určitě ne celodenní nevrlost. Ani seabemrškačství. Ze všech kopiníků jsi druhý. Druhý! Bratře, proč na to nejsi hrdý?“

„Teď ne, Roque.“

„No tak,“ pokračuje. „Muže nedělá vítězství, ale porážky. Myslíš, že naši předkové nikdy neprohráli? Nemusíš kvůli tomu tragicky trucovat jako nějaké řecké klišé. Hoď pýchu za hlavu. Byla to jen hra.“

„Na tu já seru!“ otočím se k němu. „Mně jde o ty mrtvé.“

„Zvolili si život ve službách flotily. Znali nebezpečí a zemřeli za svou věc.“

„Za jakou věc?“

„Za Společnost.“

Zírám na něj. Mohl být můj přítel, můj laskavý přítel tak slepý? Copak ti lidé měli na vybranou? Byli odvedeni. Kroutím hlavou. „Ty ničemu nerozumíš, že?“

„Samozřejmě že ne. Nikdy si nikoho nepustíš k tělu. Ani mě. Ani Sevra. Podívej se, jak ses zachoval k Mustang. Odháníš od sebe přátele, jako by byli nepřáteli.“

Kdyby jen věděl.

Zahrada je prázdná. Nachází se na vrcholu Can, prostorný vestibul ze skla, hlíny a zeleně, postavený coby útočiště pro vojáky unavené fluorescenčním světlem. Zakrslé stromy se komíhají v simulovaném vánku. Zuju si boty, ponožky a vzdychnu, když mezi prsty ucítím trávu.

Lampy nad stromy vytvářejí falešné slunce. Chvilí pod nimi ležím, pak se se zaúpěním postavím a zamírím k malému termálnímu jezírku uprostřed mýtiny. Modřiny, většinou vybledlé, mi pokrývají tělo jako drobná modrofialová jezírka obklopená žlutým pískem. Voda je zchladí. Jsem hubenější, než bych měl být, ale pevný jako struna. Kdybych neměl zlomenou ruku, řekl bych, že jsem zdravější než v Institutu. Slanina a vejce, které nám na Akademii dávají, jsou mana nebeská ve srovnání s polosyrovým kozím masem.

Na břehu jezírka najdu krvokvět. Zakořenil dokonce i ve vesmíru. Je původem z Marsu, stejně jako já, takže ho neutrhnu. Eo jsem pohřbil na podobném místě, v umělém hájku nad kolonií Lykos, kde jsem se s ní naposledy miloval. Tehdy jsme byli otrhaná, nevinná děcka. Odkud se v tak křehké dívce vzala taková duše, takový sen o svobodě, když silní dospělí jen dřeli, se sklopenou hlavou, aby se nemuseli dívat vzhůru?

Okřikl jsem Roqua, že mi na porážce nesejde. Ale to jsem lhal. A cítím se provinile, že se užívám něčím takovým, když by mě nemělo zajímat nic jiného než stovky ztracených životů. Jenže vítězství mě až doteď naplňovala, protože s každým jsem se přiblížil uskutečnění Eonina snu. Teď mi porážka vzala i to. Dnes jsem ji zklamal.

Jako by mi četl myšlenky, můj datapad mě polechtá na paži. Volá Augustus. Odlepím si tenounký displej z kůže a zavřu oči.

V paměti mi zní ozvěna jeho slov. „I když prohraješ, i když si nedokážeš vydobýt vítězství, nedovol, aby vyhráli Bellonové. Další flotila pod jejich kontrolou by převážila rovnováhu moci.“

A já to dovolil. Pohupuju se v jezírku, usínám a zase procitám, až mi zvrásní prsty a já se začnu nudit. Na tiché rozjímání mě nikdy neužilo. Vylezu z vody a obleču se. Rozhovor s Augustem nemůžu odkládat donekonečna. Je čas postavit se

starému lvu čelem. A pak možná spát. Chvilí budu muset stát na pódiu a sledovat oslavu Karnova vítězství, ale potom z téhle zatracené díry odejdu a vrátím se na Mars a možná k Mustang.

Ale když se otočím, abych vylezl z jezírka, zjistím, že moje oblečení je pryč, stejně jako moje břitva.

Pak za sebou uslyším vojenské boty. Hlasitý, vzrušený dech. Čtyři, hádám. Zvednu kámen ze země. Ne. Otočím se a spatřím sedm postav, které zastoupily jediný vchod do zahrady. Všichni z rodu Bellonů. Všichni mí úhlavní nepřátelé.

Přišel i Karnus, rovnou z lodi. Ve tváři se mu zračí stejné vyčerpání jako mně, ale ramena má možná o polovinu širší. Tyčí se nade mnou – Obsidián ve všech ohledech kromě původu a mentality. Jeho výsměšná ústa se zubí s neobvyklou inteligencí. Prsty si mne bradu s dolíčkem, svalnatá předloktí jako vyřezaná z náplavového dřeva. Je to docela děsivé, být v přítomnosti někoho tak mohutného, že v kostech cítíte vibrace jeho hlasu.

„Vypadá to, že jsme chytili Augustova lva daleko od jeho smečky. Ahoj, Sekáci.“

„Goliáší,“ zamumlám jeho volací znak.

Goliáš, zhoubce. Goliáš, zabiják. Goliáš, barbar. Podle Mustang prý jednou popadl pěstěného měsíčního Zlatého a přes koleno mu zlomil páteř poté, co mu ten spratek chtěl v klubu Perla vychrtnout do obličeje svůj drink.

Jeho matka pak podplatila soudce, aby ho pustil jen s pokutou.

Seznam pokut, které už zaplatil za vraždy, je delší než moje paže. Šedí, Růžoví, dokonce i Purpuroví. Tu pravou nechvalnou slávu si však vysloužil až zabitím Klaudia au Augusta, arciguvernérova oblíbeného syna a dědice. Mustanžina bratra.

Karnovi bratřenci ho obklopují jako měsíce planetu. Všichni jsou to Bellonové. Všichni se narodili pod modrým a stříbrným znakem dobyvačného orla. Kassiovi bratři, sestry, bratřenci, sestřenice. Všichni mají kudrnaté, husté vlasy a pohledné tváře. Nitky jejich vlivu prostupují celou Společností. Stejně jako pověst jejich zbraní.

Jeden z nich je mnohem starší než já, menší, ale mohutnější postavy, jako pářez s blondatým mechovým porostem na hlavě. Je mu už hodně přes třicet. Kellan, vzpomenu si. Plnohodnotný legát, rytíř Společnosti. A přišel si pro mě se svými příbuznými. Arogance z něho přímo sálá. Zahraje teatrální zívnutí. Nejspíš si libuje ve školáckých hrách.

Srdce mi rozbuší strach.

Dýchá se mi těžko. Přesto se usměju a prsty pohladím komunikační funkci datapadu za zády.

„Sedm Bellonů,“ ušklíbnu se. „Na co jich potřebuješ sedm, Karne?“

„Měl jsi sedm lodí proti mé jedné,“ oduší Karnus. „Tak jen pokračuju v naší hře.“ Nakloní hlavu. „Vážně sis myslel, že to skončilo zničením tvé lodi?“

„Hra skončila,“ odpovím. „Vyhrál jsi.“

„Opravdu, Sekáči?“

„Vyhrál jsi za cenu osmi set třiceti tří životů.“

„Ale copak?“ vloží se do hovoru Cagney. „Fňukáme, protože jsme prohráli?“ Je to nejmladší z jeho sestřenic, dvacetiletá kopinice Karnova otce. Právě ona drží v ruce mou břitvu, kterou mi kdysi dala Mustang. Párkrát s ní švihne ve vzduchu. „Myslím, že si ji nechám. Myslím, že jsem ani neslyšela, že bys ji někdy použil. Každopádně se ti nedivím. Břítvy jsou složitá zbraň. Burani jako ty by se jich měli vystříhat.“

„Nechceš radši vyhonit svému bratránkovi?“ ušklíbnu se. „Asi proto ta vaše krvesmilná rodina vypadá jako parta klonů.“

„Musíme poslouchat jeho štěkání, Karne?“ zakňourá Cagney.

„Já naučil Juliana rybařit, Sekáči,“ promluví najednou legát Kellan. „Jako kluk to nedělal rád, protože nechtěl rybám ublížovat. Považoval to za kruté. Takový byl ten mladý muž, kterého ti tvůj pán přikázal zabít. Jeho krutost nezná mezí. Jak se teď cítíš? Jak statečný si připadáš?“

„Nechtěl jsem ho zabít.“

„Ale my chceme zabít tebe,“ zahučí Karnus. Pokývne na své bratrance. Dva Bellonové ulomí větve ze stromů a hodí je svým příbuzným. Mají břitvy, ale zřejmě si to chtějí užít.

„Pokud mě zabijete, bude to mít následky,“ řeknu. „Nebude to schválený souboj a já jsem Zjizvený. Chrání mě Smlouva. Bude to vražda. Olympští rytíři vás pochytaají. Postaví před soud. Popraví.“

„Kdo tady mluvil o vraždě?“ opáčí Karnus.

„Patříš Kassiovi,“ Cagneyina liščí tvář se roztáhne v úsměvu.

„Dnes tě chrání Augustus,“ říká Karnus. „Jeho vyvolený chlapec. Kdybychom tě zabili, vypukla by válka. Ale nikdo nepůjde do války kvůli malému výprasku.“

Všimnu si, že Cagney trochu kulhá na pravou nohu. Asi poraněné koleno. Její bratranec stojí na patách. Bojí se mě. Karnus se ke mně obrací čelem, což znamená, že mu je úplně jedno, jestli mu způsobím nějakou újmu. Kellan se usmívá a stojí uvolněně. Takové lidi nemám rád. Těžko se odhadují. Spočítám své šance. Pak si vzpomenu na zlomenou ruku, poraněná žebra a pohmožděninu nad okem a vydělím je dvěma.

Mám strach. Oni mě nemůžou zabít, já nemůžu zabít je. Ne teď. Ne teď. Všichni víme, jak tenhle tanec skončí. Ale tančíme dál.

Karnus luskně prsty a všichni se na mě vrhnou naráz. Cagney zasáhne kamenem do obličeje. Dívka se skácí na zem. Zavýju jako šilený vlk a rozběhnu se na Karna. Uhnu jeho první ráně a zasadím mu sérii zuřivých úderů do nervových center. Vrazím mu loket do pravého bicepsu a roztrhnu mu tkáň. Karnus zakolísá a já se na něho natlačím, využiju ho jako štít před holemi jeho příbuzných. Jedné jeho sestřenici vytrhnu hůl a loktem do spánku ji pošlu k zemi. Pak udělám otočku a pokusím se udeřit Karna do tváře. Ale ten ji zablokuje. Něco mě praští zezadu do hlavy. Dřevo se zlomí. Do skalpu se mi zabodnou třísky. Já však klopýtnu, teprve když mě Karnus udeří loktem do obličeje tak silně, až mi vyrazí zub.

Nestřídají se na mně. Všichni mě obestoupí a mlátí mě s účinností svého smrtícího bojového umění, *kravatu*. Míří na nervy, orgány. Podaří se mi postavit a zasáhnout několik útočníků. Ale dlouho na nohou nevydržím. Někdo mi vrazí hůl do žeber a zasáhne nerv. Padám na zem jako roztavený vosk a Karnus mě kopne do hlavy.

Málem si překousnu jazyk.

V ústech se mi rozlije teplo.

Země je to nejměkčí, co teď cítím.

Dusím se solí.

Z úst mi vystříkne krev a vzduch, když mi Karnus šlápne na břicho a pak na krk. Směje se. „Slovy Lorna au Arka, pokud musíš člověka jen zranit, zraň jeho hrdost.“

Lapám po dechu.

Pak Karna vystřídá Cagney. Sedne mi na hrud' a koleny mi přišpendlí bicepsy k zemi. Polknu vzduch. Cagney se mi směje do tváře, prohlíží si mou linii vlasů, rty má pootevřené vzrušením z nadvlády nad jiným člověkem. Vjede mi prsty do vlasů a zakroutí. Její horký dech voní jako máta. Vtom se zamračí. „Co to tu máme?“ řekne a odlepí mi datapad z paže. „Do prdele. Zavolal Augustovce. S tou šlapkou Viktrou bych se raději nepouštěla do křížku bez brnění.“

„Tak přestaň otálet,“ zavrčí Karnus. „Udělej to.“

„Ššš,“ zašeptá Cagney, když zkusím něco říct. Přejede mi nožem po rtech a vtlačí mi ho do úst, až mi křehký kov cinkne o zuby. Zmlknu. „Vidíš, jaký jsi hodný pejsek.“

Hrubě mi odrízne vlasy.

„Hezky tiše. Hodný Sekáč. Hodný.“

Karnus ji odstrčí stranou, levou rukou mě popadne a zvedne ze země. V očích mě štípe krev. Karnus si procvičí poraněnou pravou paži a zakleje. Nemůže se rozpřáhnout a dát mi ránu, a tak se na mě místo toho zazubí a hlavou mě praští přímo do hrudní kosti. Můj svět se otřeše. Něco zapraská. Zvuk větviček v ohni. Dýchám bublavě, nelidsky. Karnus mi dá druhé čelo a pohodí mé potlučené tělo na zem.

Ucítím na tváři teplo a v nose pach moči. Ostatní se smějí a Karnus mi dýchne do ucha. „Matka ti vzkazuje, že z chudáse nikdy nebude princ. Pokaždé, když se podíváš do zrcadla, vzpomeň si, co jsme ti udělali. Pamatuj si, že dýcháš, protože ti to dovolíme. Pamatuj si, že tvé srdce jednoho dne skončí na našem stole. Pýcha předchází pád.“